

Emanuel stod først et Øjeblik ved Sengens Fodende og bøjede Hovedet under en tavs Bøn. Saa gik han hen og lagde varsomt Haanden paa Dyrlægens Skulder.

„Bernhard!“ sagde han.

Men Aggerbølle mærkede intet. Han blev ved at kalde paa sin døde Hustru, mens han under Hulken kyssede Ligets Hænder og trykkede dem mod sit Hjærte.

Emanuel satte sig hen paa en Stol for at vente, indtil Dyrlægens Sind var bleven lidt roligere og mere modtageligt for hans Trøsteord. Han støttede Albuen paa sit Paraplyskæft, lagde Haanden under Kinden og lod sit Blik glide omkring i Stuen. Han saa' hen over Sengene, hen paa Børnene og ind i det tilstødende Værelse, hvortil Døren var bleven staaende aaben, — og hans Hjærte kom til at fryse af Rædsel over den dybe, haabløse Nød, hvorom alting vidnede.

Han vidste, at ogsaa Aggerbølle og hans Kone i sin Tid var flyttet herud fra Hovedstadens Tummel og Fristelser for at leve deres Liv i landlig Fred og Lykke. Han havde ofte hørt fortælle om, hvorledes de som unge, glade, rødkindede Ægtefolk havde vandret nede ved Stranden i de maaneklare Nætter, Arm i Arm og Kind mod